

COLLEEN HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLERSZERZŐ

Verity

fine
selection

KERESD A MOZIKBAN IS!

COLLEEN HOOVER

Verity

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

ELŐSZÖR A KOPONYÁJA ROPPANÁSÁT HALLOM, aztán beterít a rám fröccsenő vér. Felszisszenve visszahőkölök a járdára. Az egyik cipősarkam elakad a padkában, egy *Parkolni tilos!* tábla rúdjaiba kapaszkodva próbálom visszanyerni az egyensúlyom.

Az a férfi pár másodperce még előtttem állt. Egy kisebb tömeggel együtt vártuk, hogy a lámpa zöldre váltson, amikor ő idő előtt lelépett az úttestre, és egy teherautó elgázolta. Gyorsan utánanyúltam, hogy visszarántsam, de a kezem már csak a levegőbe markolt. Behunytam a szemem, mielőtt a feje a kerék alá került volna, de hallottam, ahogy pukkan egyet, mint a pezsgősdugó.

Átment a piroson, ráadásul a mobiljára meredt közben. Nyilván számtalanszor átkelt már ezen az úton minden gond nélkül. *Ez lett a veszte.*

Az emberek felszisszennek, de senki sem sikolt. A teherautó sofőre azonnal kiugrik, és a férfi mellé térdel. Miközben többen odarohannak segíteni, én hátrálni kezdek. Nem kell ránézniem a kerék alá szorult testre, hogy tudjam: nem élte túl. Az egykor fehér blúzomat

beborító vércseppek azt jelzik, hogy itt nem mentőre van szükség, hanem hullaszállítóra.

Sarkon fordulok, hogy lelépjek a helyszínről – és találjak egy helyet, ahol összeszedhetem magam –, de a lámpa most zöldre vált, és megindul a sűrű manhattani tömeg. Sokan fel sem néznek a telefonjukból a tragédia mellett elhaladva. Meg sem próbálok szembemenni az árral, inkább egy helyben állva várom, hogy ritkuljon a sokadalom. Újra a baleset irányába nézek, vigyázva, hogy ne bámuljam egyenesen az áldozatot. A sofőr most a teherautó hátuljánál áll elkekedett szemmel, és telefonál. Három vagy talán négy férfi támogatja. Az eset odavonz néhány morbid kíváncsiskodót, akik a mobiljukkal videózzák a gyomorforgató látványt.

Ha még Virginiában élnék, ez az egész totál másképp zajlana. Mindenki megállna, kitörne a pánik, az emberek sikoltoznának, és a saját percekben belül ellepné a környéket. De itt, Manhattanben olyan gyakoriak a gyalogosgázolások, hogy a helyiek mindössze apró kellemetlenséget látnak benne. Egyesek a feltorlódott forgalom miatt zsörtölődnek, *másoknak a ruhája megy tönkre...* Valószínűleg annyira megszokott dolog ez, hogy még a hírekbe sem kerül be.

Bár néha zavar a helyiek közönye, voltaképp pont ezért költöztem ide tíz éve. A magamfajta éppen az ilyen túlnépesedett városokba való. Egy ekkora helyen, ahol ilyen sok, nálam jóval szánalmasabb sorús ember lakik, az én életem nem számít.

Itt láthatatlan lehetek. Érdektelen. Manhattan túl zsúfolt ahhoz, hogy egy hangyafingnyit is törődjön velem, és ezt imádom benne.

– Megsérült?

Felnézek a férfira, aki a karomat fogva a blúzomat tanulmányozza. Gondterhelt arccal végigmér tetőtől talpig, sebek után kutatva. A reakciójából arra következtetek, hogy nem a kéréses szívű New

York-iak közül való. Lehet, hogy már itt lakik, de bárhonnan jött is, ott még nem kopott ki teljesen az empátia az emberekből.

– Megsérült? – kérdezi újra az idegen a szemembe nézve.

– Nem. Ez nem az én vérem. A közelében álltam, amikor...

Elhallgatok. *Most láttam egy embert meghalni.* Olyan közel voltam hozzá, hogy a vére rám fröccsent.

Azért költöztem a városba, hogy láthatatlan legyek, de ettől még nem váltam érzéketlenné. Sokat küzdöttem, hogy kemény legyek, mint a beton a talpam alatt, de nem jártam sikerrel. Az imént történtek súlyos kőként nehezednek a gyomromra.

A kezemet a számra tapasztom, de gyorsan el is kapom onnan, amikor az ujjam valami ragacsos anyaghoz ér. *Még több vér.* Lenézek a blúzomra. Rengeteg vér, és egyetlen cseppje sem az enyém. Belecsípek az anyagba, hogy elhúzzam magamtól, de foltokban a bőrömhöz tapad.

Azt hiszem, vízre van szükségem. Kezdek szédülni. Meg akarom dörzsölni a halántékomat, és belecsípnék az orromba, de félek magamhoz érni. A férfira nézek, aki még mindig fogja a karom.

– Olyan az arcom? – kérdezem.

A férfi összepréseli a száját, és a tekintetével végigpásztázza az utcát. Egy kávézóra mutat néhány házzal odébb.

– Ott van mosdó – teszi a kezét a hátamra, és a kávézó irányába ösztökél.

Átnézek az út túloldalán álló Pantem Press épületére, ahová a bal eset előtt indultam. Olyan közel vagyok már, mindössze öt-hat méter választ el a megbeszéléstől, amin mindenképpen ott kell lennem.

Vajon az a fickó milyen messze volt az ő úti céljától?

Az idegen kinyitja nekem a kávézó ajtaját. Egy nő, mindkét kezében kávéval, megpróbál kifurakodni mellettem, de a ruhám láttán

gyorsan félreugrik az útból, és beenged bennünket. Elindulok a női mosdó felé, de zárva találom. Az idegen benyit a férfírzéslébe, és int, hogy kövessem.

Nem zárja be az ajtót mögöttünk. A mosdókagylóhoz lép, és megnyitja a vizet. A tükörbe pillantva megkönnyebbülve konstatálom, hogy a helyzet nem olyan vészes, mint vártam. A szemöldököm fölött szétspriccelődött a vér, és az a pár csepp az arcomon kezd megszáradni. Szerencsére a nagyja a blúzomra jutott.

A férfi benedvesít néhány papírtörlet, és a kezembe nyomja. Miközben egy újabb adagot tart a csap alá, letörölöm az arcom. Most már érzem a vér szagát. A fémes szag gondolatban visszarepít tízéves koromra. Még ennyi év után is visszahozza az emlékeket.

Próbálom visszatartani a lélegzetem, de ettől csak még rosszabbul leszek. Nem akarok hányni. Meg kell szabadulnom a blúzomtól, méghozzá *most* azonnal. Reszkető ujjakkal kigombolkozom, elveszem a felsőm, és a csap alá tartom. Amíg a víz kiáztatja a vérfoltot, elveszem az idegentől az újabb adag megnedvesített kéztörlet, és letörölgetem a mellkasomat.

A férfi a kijárat felé indul, de nem azért, hogy magamra hagyjon a kicsit se vonzó melltartómban. Belülről bezárja az ajtót, hogy senki ne nyithasson ránk, miközben félmeztelenül tisztogatom magam. A lovagiassága zavarba ejt. Feszülten sandítok felé a tükörből.

Valaki kopogtat.

– Egy pillanat! – kiált ki a férfi.

Valamelyest megnyugtat a tudat, hogy az ajtó túloldalán van valaki, aki meghallaná a sikolyomat. Igyekszem a mosdásra koncentrálni. Miután megbizonyosodom róla, hogy a nyakam és a mellkasom tiszta, a fejemet jobbra-balra forgatva tanulmányozni kezdem a

hajam. Vér nincs, csak a fakuló barna tincsek tövénél húzódó sötét lenövés néz vissza rám.

– Tessék! – pattintja ki a férfi frissen vasalt fehér inge utolsó gombját. – Vegye fel ezt!

Időközben kibújt a zakójából, és a kilincstre akasztotta. Leveszi az ingét, ami alatt fehér atlétatrikót visel. A felsőteste izmos, és magasabb is nálam. El fogok veszni az ingében. Ezt nem viselhetem a megbeszélésen, de nincs más választásom. Elfogadom. Néhány száraz papírtörlővel felitatom a bőrömről a vizet, és begombolom magamon az inget. Röhejesen festek, de legalább nem az *én* agyvelőm loccsant valaki más blúzára. *Öröm az örömben.*

Kiveszem a blúzomat a vízből. Attól tartok, ennek annyi. Behajítom a szemetesbe, aztán két kézzel a mosdókagyló peremébe kapaszkodva farkasszemet nézek a tükörképemmel. Fáradt, üres tekintet mered vissza rám. Az imént látott szörnyű jelenet borongós barnává változtatta világosbarna szememet. A tenyeremmel megdörzsölöm az arcom, hogy egy kis színt adjak neki, de hiába. Úgy festek, mint egy hulla.

A tükörnek hátat fordítva a falnak dőlök. A férfi összehajtja a nyakkendőjét, a zakója zsebébe csúsztatja, és fürkészni kezdi az arcomat.

– Nem tudom eldönteni, hogy ilyen nyugodt, vagy még sokkos állapotban van.

Nem kaptam sokkot, de magam sem tudom, mit érzek.

– Nem tudom – vallom be. – Maga jól van?

– Igen – feleli. – Sajnos láttam már rosszabbat.

Oldalra döntött fejfel boncolgatom a rejtélyes választ. A férfi elkapja a tekintetét, de én töretlenül meredek rá. Azon tűnődöm, mi lehet durvább egy teherautó kereke alatt összeroppanó koponyánál.

Talán *mégiscsak* tősgyökeres New York-i. Esetleg kórházban dolgozik. Az ilyen határozott fellépés gyakori azoknál, akik a munkájuk során emberi életekért felelnek.

– Ön orvos? – kérdezem.

Megrázza a fejét.

– Az ingatlanszakmában dolgozom. Pontosabban dolgoztam.

Hozzám lép, és lesöpör valamit a vállamról. Az *inge* válláról. Miután leengedi a kezét, pár pillanatig tanulmányozza az arcom, majd hátralép.

A szeme színe pont olyan, mint a nyakkendőé, amit az előbb a zsebébe tett. *Chartreuse* zöld. Jóképű férfi, de úgy érzem, valamiért szeretne beleolvadni a tömegbe. Mintha a külseje már-már teher lenne a számára. Mintha a lelke mélyén nem akarná, hogy bárki is észrevegye, mert szeretne láthatatlan maradni ebben a városban. *Pont, mint én.*

Legtöbben azért jönnek New Yorkba, hogy felfedezzék őket. A maradék azért, hogy elrejtőzzön.

– Hogy hívják? – kérdezi.

– Lowen.

A nevem hallatán elnémul, de az egész mindössze pár másodpercig tart.

– Jeremy – kap észbe.

A kagylóhoz lép, megnyitja a csapot, és ő is kezét mos. Továbbra is leplezetlen kíváncsisággal bámulom. Mit érthetett az alatt, hogy látott már rosszabbat az előbbi balesetnél? Azt mondta, hogy az ingatlanszakmában dolgozik, de egy ingatlanosból még a legrosszabb napján sem árad olyan fokú mélabú, mint ebből a férfiből.

– Mi történt magával? – kérdezem.

A tükörbe néz.

– Hogy érti?

– Azt mondta, látott már rosszabbat. Mi volt az?

Elzárja a vizet, megtörli a kezét, és felém fordul.

– Tényleg tudni akarja?

Bólintok.

Bedobja a papírtörölt a kukába, és zsebre vágja a kezét. Az arcki-fejezése még az eddiginél is borúsabb. A szemembe néz, de mintha valami egészen más idődimenzióban járna.

– Öt hónappal ezelőtt kihúztam a nyolcéves lányom holttestét egy tóból.

Elakad a lélegzetem. A torkomhoz kapom a kezem. Most jövök rá, hogy amit láttam rajta, az *nem szimpla melabú, hanem kétségbeesettség.*

– Annyira sajnálom! – suttogom.

Ezt nem csak úgy mondom. Őszintén sajnálom, ami a lányával történt. És sajnálom, hogy kíváncsiskodtam.

– És mi a helyzet magával? – kérdezi.

A mosdópultnak dőlve várja a választ, mint aki készen áll erre a beszélgetésre, sőt, szinte örül neki. Mintha már várt volna valakire, akinek a tragédiája felülmúlja az övét. Ilyen az, amikor valaki megjárja a poklok poklát: keresi a sorstársakat, azokat, akiknek még rosszabb... A többiek pedig belőlük merítenek erőt, bármilyen szörnyűség történt is velük. Mert mindig van lejjebb.

Nagyot nyelek, mielőtt újra megszólalok. Az én történetem semmiség az övéhez képest. Még a legfrissebb tragédiámat is szégyellem megemlíteni, annyira eltörpül az övé mellett.

– Anyám múlt héten meghalt.

Nem úgy reagál a vallomásomra, mint én az övére. Gyakorlatilag nem is reagál. Ha abban reménykedett, hogy felülmúlom a sztorimmal, hát csalódnia kellett. *Ő az abszolút győztes.*

– Hogy halt meg?

– Rákban. Az elmúlt évben a lakásomon ápoltam.

Ő az első, aki előtt ezt hangosan kimondtam. Érzem, ahogy a pulzusom hevesen lüktet a csuklómon, ezért rákulcsolom a másik kezem.

– Hetek óta ma először léptem ki az utcára.

Hosszan meredünk egymásra. Mondanék még valamit, de nem tudok. Még életemben nem bonyolódtam ilyen súlyos beszélgetésbe egy vadidegennel. A szívem mélyén szeretném, ha véget érne, mert hová is vezethetne innen ez az egész?

Sehová. Egyszerűen csak megszakad. Minden átmenet nélkül.

A férfi a tükör felé fordul, és hátrasimítja az egyik elszabadult, sötét hajtincsét.

– Hamarosan egy megbeszélésen kell lennem. Biztos, hogy inentől elboldogul? – néz farkasszemet a tükörképemmel.

– Igen. Megvagyok.

– *Megvan?* – ismétli kérdő hangsúllyal, mintha a *meg* nem lenne számára olyan megnyugtató, mint a *jól*.

– Megleszek – biztosítom. – Köszönöm a segítséget!

Szeretném, ha rám mosolyogna, de nem illene a helyzethez. Kíváncsi vagyok, milyen a mosolya.

– Akkor jó – von vállat, és az ajtóhoz lép.

Elfordítja a zárat, és tartja nekem az ajtót, de ahelyett, hogy ki mennék, némán nézek rá. Még nem állok készen a külvilágra. Értékelem az idegen kedvességét, és szeretnék még mondani neki valamit, valahogy megköszönni a segítséget, mondjuk egy kávé mellett,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

vagy visszaadni az ingét. Vonz az önzetlensége, igazi ritkaság manapság. De a bal kezén megcsillanó jegygyűrű láttán szóltanul kilépek a mosdóból, a kávézóból, egyenesen a pezsgő utcára, az egyre dagadó városi tömeg forgatagába.

Az időközben kiérkezett mentők mindkét irányba elzárják a forgalmat. Visszasétálok a baleset helyszínére, azon tűnődve, kell-e ilyenkor tanúskodnom. Egy rendőr mellett várakozom, aki éppen a szemtanúk vallomásait veszi fel. A többiek nagyjából ugyanazt írják le, amit én is láttam, de azért én is lediktálom a saját verziómat, és megadom az elérhetőségeimet. Nem tudom, mennyit segítettem, mivel nem láttam, ahogy elütik a férfit. Ahhoz viszont elég közel álltam, hogy mindent halljak, és a vére Jackson Pollock-festményként fröccsenjen szét rajtam.

Hátranézek. Jeremy kilép a kávézóból, kezében egy pohár kávéval, és célirányosan átmegy az utca túloldalára. Az esze már teljesen máshol jár, messze tőlem. Talán a feleségére gondol, és arra, hogy magyarázza meg neki a hiányzó inget.

Előhúzom a mobilomat a táskámból, és megnézem az időt. Még mindig van tizenöt percem a megbeszélésig Corey-val és a Pantem Press szerkesztőjével. A kezem még jobban remeg most, hogy az idegen már nem tereli el a figyelmemet. Egy kávé talán segítene. A morfium *biztosan* segítene, de a hospice-osok minden gyógyszert elvittek a lakásomból a múlt héten, miután anya meghalt. Kár, hogy a meg-rázkódtatás miatt nem jutott eszembe elrejtetni pár adagot. Most például állati jól jönne.